

Zijn kunstopvatting heeft zich langzamerhand volkomen vrij gemaakt van alle conventie. De binnenhuizen die hij nu schildert zijn uit zijn eigen huis, meestal met zijn kinderen. 't Zijn deftige schilderijtjes, ruim en breed van opvatting.

Het is een uiting van het gezonde realisme dat evengoed het schoone ziet in de eigen omgeving en die zoekt weer te geven overeenkomstig zijn denkbeeld van schoon.

Het geeft ons den zelfden indruk als de schoone interieurs van Van der Meer e. a. die ook eenvoudig schilderden wat hen omringde.

Verleden jaar was er op de tentoonstelling der Haagsche Teekenmaatschappij een aquarel van Jacob Maris: „De baker.” In een deftige kamer met veel blauw zit een stemmige baker, de zijden japon breed uit, een kindje in lange kleeren op schoot, aan haar knieën staat een klein meisje dat nieuwsgierig naar het bakerkind kijkt.

De opvatting is zoo intiem, zoo rustig: het fijn geteekende kopje der baker, die al wat stijve handen, het koele wit van 't kind! 't Heeft niets van een illustratie, de baker is geen gewild type; het geeft de conceptie toch zoo volmaakt weer als gezien in de rust van het eigen huis.

Zijn aquarellen zijn even doorwerkt als olieverf-schilderijen, maar fijner en teerder, meestal van die eenvoudige gegevens rondom den Haag: vaarten langs met riet omheinde moestuinen, rooddakige huisjes, waaruit bescheiden rookwolkjes traag naar boven stijgen. Het pooten en planten, het boomen

der volgeladen schuiten, een vrouwtje dat de wasch spoelt in de vaart en in de verte de duintjes, een brok zanderij of een weiland dat tevreden afsteekt bij al die grijsheid.

't Zij een hooge brug met een paar figuren. Zij dienen alleen tot de rustige tegenstelling met de hoog lichte lucht die boven dat alles staat.

Er is in die teekeningen gesponsd, geveegd, gewasschen, hier en daar met wat dekverf om die matte tonen te krijgen welke aan 't geheel die rijpheid en volmaaktheid geven, die we zoo zeer in de aquarellen van Jacob Maris bewonderen.